український католицький часопис

МІСІОНАР

*Рік заснування 1897 № 12 (62) * грудень 1997*

ДО СТОЛІТТЯ "МІСІОНАРЯ"

РЕДАКТОРАМИ ЖУРНАЛУ БУЛИ ТАКІ ОТЦІ ВАСИЛІЯНИ:

о. Платонід Філяс (1897-1898)
о. Лазар Березовський (1898-1908)
о. Епіфаній Теодорович (1908-1911)
о. Яким Фещак (1911-1914)
о. Іван Пришляк (1915-1916)
о. Лазар Березовський (1916-1918)
о. Модест Пелех (1920-1921)
о. Платонід Філяс (1921-1926)
о. Маркіян Марисюк (1927-1932)
о. Рафаїл Криницький (1932-1933)
о. Макарій Каровець (1933-1935)
о. Пахомій Борис (1935-1939)

Від часу більшовицької окупації Західної України до 1992 року "Місіонар" не видавався

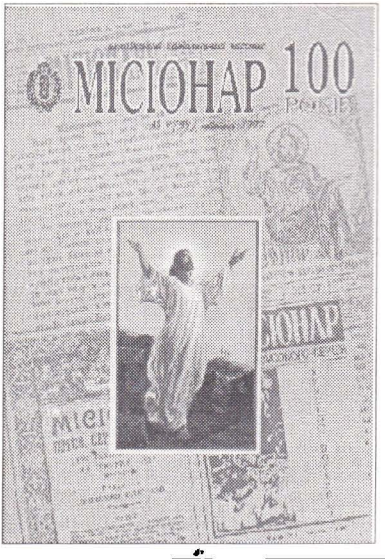

о. Теодозій Янків (1992-1993)
о. Йосафат Глуховецький (1993-1994)
о. Василь Зінько (1994-1997)
о. Йосафат Воротняк (1997-)

ВІД РЕДАКЦІЇ:

Наближаємося до кінця 1997 року, який був роком Ісуса Христа. На дворі холодно, але з наближенням Різдва на серці стає тепліше. 25 грудня переважна більшість християн святкує Різдво Христове. Це празник перемоги сонця, тому що 23 грудня є найкоротшим днем у році (тобто 12 годин дня і 12 годин ночі). Вже 25 грудня сонце перемагає і світла стає більше від темряви. У давнину погани у цей день відзначали свято "непереможного сонця". Ісус Христос для християн є Сонцем правди, тому, власне, цього дня ще від 4 століття святкують Різдво Христове.

Більшість з вас, дорогі читачі, матиме змогу з допомогою радіо і телебачення (зокрема, сателітарного) злучитися духом зі Святішим Отцем і християнами всього світу у святкові дні (24-25 грудня). Для нас вони настануть щойно за два тижні. Сподіваємося, що всі християни, які ще дотримуються старого календаря, переконаються, що краще долучитися до більшості християн світу (90% святкує за новим календарем) і спільно, одним серцем, славити Різдво Христове 2000-ого року. У підготовці до Різдва у грудні крім посту (це сильний та сприятливий час до майбутнього прийняття новонародженого Христа) допоможуть нам два Марійські свята - Введення в храм Пресвятої Богородиці(4.12) та Непорочне Зачаття Пресвятої Богородиці(22.12).

Крім цього у празник св. апостола Андрія Первозванного радо згадуємо Слугу Божого митрополита Андрея Шептицького, світла постать якого чим раз краще вимальовується. Сподіваємося, що в найближчий час вона засяє чудовим сяйвом, коли Святіший Отець проголосить його блаженним, а згодом святим. Згадавши празник св. Андрія, закликаємо усіх, передусім юнаків, святкувати його у дусі нашої християнської традиції, тобто традиційними вечорницями, а не бути дикунами і шкодити іншим. Такі речі не мають нічого спільного ні зі св.Андрієм, ні з християнством, ні з елементарною людяністю.

Наприкінці грудня є ще свято Миколая, який принесе чимало радості дітям та дорослим, зокрема, убогим та хворим.

Нехай Пресвята Богородиця Непорочно Зачата та святі угодники Господні - Андрій,Миколай та інші - допоможуть нам підготуватися якнайкраще до Різдва Христового - відбути св.сповідь, прийняти Євхаристійного Ісуса, тим самим підготувати прихід Христа-Спасителя - Сонця правди і Спасителя світу до сердець і родин наших.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ:

Загальний: ЗА "ДІТЕЙ З ВУЛИЦІ", ЗА ВСІХ ОПУЩЕНИХ, ЗАНЕДБАНИХ ДІТЕЙ, ПЕРЕДУСІМ ЗА ТИХ, ЯКІ СТАЛИ ЖЕРТВОЮ ЗНУЩАННЯ ТА НАСИЛЬСТВА (Поблагословлене Святішим Отцем).

Нині щораз більше стає "дітей з вулиці", на яких люди, на жаль, мало звертають увагу. Нерідко буває так, що скоріше зацікавляться кошеням чи цуценям, яке блукає, ніж дитиною. Дуже часто ми бачимо на вулицях, біля церкви дітей, які просять. Іноді їх можна побачити на смітниках міста, де вони щось шукають. Нерідко неповнолітні здійснюють дрібні крадіжки, палять цигарки,

випивають, є причетними до злочинів, наркоманії, проституції тощо. Такими підлітками переповнені трудколонії для неповнолітніх. Невже так повинно бути? Невже суспільству байдуже, яким буде майбутнє покоління жителів нашої планети?

Ісус закликає: "Пустіть дітей до мене, дайте змогу прийти їм до мене". Тому будемо молитися цього місяця за те, щоб всі християни посприяли створенню кращих умов для виховання дітей і їх зросту у чеснотах. Молімося за те, щоб було якнайбільше християнських родин, які б могли усиновити їх або принаймі огорнути час від часу теплом батьківської любові. Молімося за те, щоб жахливі прояви насильства і знущання над дітьми зникли як в Україні, так і у всьому світі. Молімося за те, щоби в молоді і дорослих зросло відчуття відповідального батьківства і материнства, щоб не приводити дітей на світ, не будучи готовими огорнути Їх любов'ю на все життя.

Місійний: ЩОБ МІЖ ХРИСТИЯНАМИ - МИРЯНАМИ ЛАТИНСЬКОЇ АМЕРИКИ З'ЯВИЛОСЯ ЧИМ БІЛЬШЕ ДОБРОВІЛЬНИХ МІСІОНЕРІВ.

Південна Америка, або як її ще називають Латинська (тому що населення розмовляє однією з новолатинських мов - іспанською або португальською) теж стоїть на шляху розвитку християнства. У всіх країнах Латинської Америки переважає католицька віра в латинському обряді. Однак, на цих величезних просторах, є ще багато людей, до яких ще не донесено світла Євангелії Христової.

У великих містах (з населенням більше 10 мільйонів чоловік) відчувається велика потреба у місіонерах, які би проповідували кожну науку словом і ділом.

Через те, що не вистачає духовенства, цю важливу роль виконують свідомі християни-миряни. Вони згуртовані переважно в релігійні згромадження, подібні до нашого Апостольства молитви, Марійської дружини чи інших церковних організацій. В цих країнах є багато українських переселенців, переважно в Аргентині та Бразилії. Молімося за те, щоб серед наших переселенців було більше мирян-місіонерів для поширення Божої науки і збереження нашої національної традиції.

Місцевий: ЩОБ ЩИРО ПОДЯКУВАТИ ГОСПОДЕВІ ЗА ВСІ ОТРИМАНІ ЛАСКИ ПРОТЯГОМ РОКУ.

Завершується 1997 рік. Напередодні Нового року ми мимоволі оглядаємося на пройдений шлях з його радощами і проблемами, сповнюємося новими задумами і мріями. Подякуймо щиро Господеві за всі отримані ласки протягом року. Подякуймо,зокрема, за силу, якою обдарував нас Господь, за те, що не знеохотились на дорозі до досконалості, незважаючи на всі труднощі, які зустрічали на своєму шляху, за підтримку на тернистому шляху до нагороди. Дякуймо і за невдачі, з яких ми чомусь навчилися і неодноразово "прозріли":

не так воно мало бути як нам хотілося, але так, як Господеві. Дякуймо Господеві за все.

Покровитель на грудень - св. Андрій Первозванний (13.12)

"Проходивши повз море Галилейське, побачив Він Симона й Андрія, його брата... і сказав їм: "Ідіть за мною, я зроблю вас рибалками людей" (Лк 1, 16-17).

Разом ловили рибу, разом, почувши поклик Господній, пішли за Христом два рідні брати - Петро і Андрій. Петро став першим Христовим намісником на землі та й помер, розп'ятий на хресті вниз головою. Андрій відзначався хоробрістю, був безстрашним провідником віри в Христа-Господа і помер, розп'ятий на хресті у вигляді букви Х, який і сьогодні називається Андріївським хрестом.

Щодо місця апостольської діяльності св. Андрія, то одні історики твердять, що проповідував він віру Христову на теренах нинішньої України - над Дніпром, інші це заперечують. Залишимо це питання історикам. Ми можемо стверджувати, що св. Андрій був дуже популярний у нашому народі та й на всьому християнському сході. Зокрема, про це свідчить велика кількість церков, святинь, посвячених св. Андрію. Також багатьом українцям дають це ім'я у св. Хрищенні. Ім'я Андрій означає мужність. Тож нехай цей святий заохочує нас до мужності і заступається за нашу Церкву, народ перед Престолом Всевишнього.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ 1998 РОКУ:

Загальний: ЩОБ ДУХ ХРИСТОВИЙ ПРИСКОРИВ ПРИМИРЕННЯ І ЄДНІСТЬ МІЖ УСІМА ХРИСТОВИМИ ПОСЛІДОВНИКАМИ (Поблагословлене Святішим Отцем).

Місійний: ЩОБ СПОДІВАННЯ І ЗРІСТ НАРОДІВ АФРИКИ ЗДІЙСНИЛИСЯ У СПРАВЕДЛИВОСТІ, БРАТЕРСТВІ І МИРІ.

Місцевий: ЩОБ ВЕЛИКІ ПРАЗНИКИ - РІЗДВО ТА БОГОЯВЛЕННЯ ГОСПОДНЄ - ЗБЛИЗИЛИ КАТОЛИКІВ І ПРАВОСЛАВНИХ УКРАЇНИ НА ШЛЯХУ ДО ПОВНОЇ ЄДНОСТІ.

Покровитель на січень - св. першомученик Стефан (9.01)

СПОВІДУВАННЯ СВЯТОЇ ТРОЙЦІ

ДОПОВІДЬ ДЛЯ НАСТОЯТЕЛІВ БОГОПОСВЯЧЕНОГО ЖИТТЯ В УГКЦ

(Закінчення. Початок у № 10, 11 за 1997 рік)

Практичне застосування

Кожна спільнота, згуртування або Чини, або монастирі свого права, покликані до того, щоб творити одну спільноту, яка складається з різних оригінальних осіб зі своїми особистими харизмами.

Чому одна спільнота не може виконувати завдання Отця, інша - Сина, а третя - Святого Духа, чому одна не може сповняти функції Марти, а інші - Марії; та - Йоана, а інша - Петра чи котрогось з інших апостолів. Чому в нашій помісній Церкві не може бути місця для різних служінь: одному слово мудрості, іншому слово знання, іншому віра, іншому зцілення, пророкування, розпізнавання мов і т.д. для збудування тіла тієї самої Церкви? Чи ми під претекстом повернення до джерел не хочемо зрівняти під одним знаменником всі служіння богопосвячених інституцій? Якраз повернення до джерел вимагає різноманітності, різноманітності служінь спільнот та різноманітності індивідів у цих спільнотах (Пор. 1 Кор 12-13). Для цього служить найвищий взірець Святої Тройці, взірець спільноти апостолів та перших спільнот християн.

Чи не прийшла пора для того, щоб наші спільноти - Чини, згромадження і монастирі - призадумались над своїм властивим завданням всередині Української Греко-Католицької Церкви? Чи моя спільнота не має якогось властивого покликання у цій Церкві? Чи не пора призадуматись над наміром засновників кожної спільноти і цей первісний задум пристосувати до змінених обставин часу? Якщо якась спільнота не мала такого задуму, то вона покликана до того, щоб віднайти своє властиве служіння у Церкві, а якщо не здатна цього зробити, чи не буде Божою волею її злиття з іншою подібною харизмою, щоб не витрачати намарно сил? **Головна мета** - не існування інституцій, але щоб інституції служили для збудування Церкви. А Бог своїм всевидящим Провидінням у відповідний час зродить потрібні служіння для Церкви.

Екуменічне завдання

Всі інституції богопосвяченого життя, без винятку, мають більші чи менші екуменічні завдання. *Єдність* - це передусім риса Святої

Тройці. Це екуменічне завдання полягає у навернення серця, молитві, вихованні для прощення, а також, за бажанням Папи Івана Павла II, і "частих взаємних відвідинах". Щодо цього, то твердить Вселенський Архиєрей: *"Я бажав би, щоб цю місію виконували монастирі, власне через ту особливу роль, яку відіграє монаше життя у внутрішньому житті Церков і через численні спільні елементи, що об'єднують монаший досвід, - зокрема духовна чутливість, - на Сході і на Заході"* ("Світло Сходу", 25). Це повчання поручає також обмін професорами та спільні паломництва (там же). Тому стоїть питання так: чи ми навіть з екуменічного погляду маємо бути зовсім такими самими, як наші брати по посвяті з інших Церков-Сестер? Чи в цьому спілкуванні не можемо ми поділитись з нашої скарбниці харизм, які можуть послужити і для їхнього збагачення, і для їхньої віднови? Чи монастир не має також такого пророчого завдання (Пор. "Світло Сходу", 9)? Здається нам, що різниця, множинність, різноманітність харизм є передумовою до справжньої єдності, а не навпаки.

Підсумок

Спільне сповідування Святої Тройці для кожної особи, для всіх спільнот, для Сходу й Заходу, на збудування єдиної Соборної й Апостольської Церкви.

Спільне хрищення, спільний найвищий християнський закон - це євангельський закон любові, який всіх єднає.

Спільна духовність нашої Церкви полягає у спільній східній церковній традиції. Багатство духовності Сходу грунтується на свободі діяння Святого Духа через різних Отців Церкви та різних монаших законодавців.

Різниця у служіннях у Церкві, як на Сході, так і на Заході.

Спільний фундамент сповідування Святої Тройці. Безперечно! Але стоїть питання, чи це сповідування не обмежується до слів і механічних жестів, до приписаних літургійних молитов та обрядів? Йдеться про те, щоб це сповідування втілювалось у конкретному практичному житті. Чому єдність Отця, і Сина, і Святого Духа не може бути найвищим взірцем нашої різниці і нашої єдності, як індивідів, так і спільнот?

Сповідування Святої Тройці вимагає *визначення кожної особи*, як чогось єдиного і неповторного. Іншими словами, вимагає пізнання свого покликання, своєї харизми - цієї благодаті, якою обдарована кожна людина, бо любов Бога Отця, яка об'явилась через Ісуса Христа, в Святому Дусі, свідчить про те, що *ми - діти Божі* (Пор. Рим 8, 14-17).

Сповідування Святої Тройці вимагає від нас, як спільнот, пізнання свого окремого служіння у Церкві; вимагає пізнання того задуму, що мав кожний законодавець. А законодавців є багато, як

на Сході, так і на Заході. Чому ми не можемо жити за уставом одного чи іншого законодавця, не заздрити один одному, а співпрацювати разом для розвитку єдиної Церкви, яка потребує різних служінь. *Духовне багатство Церкви залежить від багатства служінь!*

Отож, нам не потрібно кидати каменем один в одного, а звернути увагу на виконання свого служіння у Церкві, залишити свободу діяльності для інших та разом з іншими співпрацювати заради поширення Царства Божого на землі.

Ці теологічно-практичні міркування мають на меті тільки відкрити перспективу, а не закрити її. Це провізорична призадума, відкрита для дальшого поглиблення.

НЕХАЙ РАДА ІНСТИТУЦІЙ ПОСВЯТНОГО ЖИТТЯ, ЯКУ МИ СТВОРЮЄМО СЬОГОДНІ, БУДЕ ЗНАМЕНОМ ПРИЧАСТЯ РІЗНИХ ДАРУВАНЬ НАШОЇ ЦЕРКВИ, ЇЇ ЗБАГАЧЕННЯ НА СПІЛЬНУ ТА ЄДИНУ МЕТУ ПОШИРЕННЯ ЦАРСТВА ОТЦЯ, І СИНА, І СВЯТОГО ДУХА, НИНІ І ПОВСЯКЧАС, І НА ВІКИ ВІКІВ. АМІНЬ.

о. Діонісій ЛЯХОВИЧ, ЧСВВ,
Протоархимандрит

На світлині: 9 листопада, у неділю, отці Василіяни (зліва направо) - Йоанікій Чверенчук, Йосафат Воротняк, Антоній Масюк, Діонізій Бздель, Іван Возняк та інші співають молебень до Пресвятої Богородиці біля нещодавно посвяченої статуї Непорочно Зачатої Матері Божої у Львові. На молебні були присутні визначні громадські діячі краю та багато мирян різних конфесій.

ДВА ЗОЛОТІ ЮВІЛЕЇ СВЯЩЕНСТВА

В різних куточках нашої планети - в Америці чи Канаді, Австралії чи Бразилії, Італії чи Німеччині - скрізь є наші греко-католицькі церкви, до яких всім серцем горнуться наші люди - українці на Службі Божі, радіють, що можуть спілкуватись рідною мовою. Там, у різних країнах світу, на духовній ниві жертвенно трудяться наші священики, монахи і монахині, відроджуючи храми людських душ. І там, на чужині, далеко від рідного краю, завдяки вірі і молитві, вони зуміли зберегти рідну мову, наші звичаї і традиції.

До числа тих жертвенних священиків, які трудяться тепер за кордоном - в Америці і Канаді - належать о. Патрикій Пащак, ЧСВВ і о. Никон Свірський, ЧСВВ, які нещодавно урочисто відзначили золоті ювілеї священства у своїх парохіях за океаном і в нас, в Україні.

о. ПАТРИКІЙ - СВЯЩЕНИК, ГРОМАДСЬКИЙ ДІЯЧ

Велике радісне торжество - золотий ювілей священства - відзначив нещодавно о. Патрикій Пащак, ЧСВВ. Воно співпало з його другим ювілеєм - 75-літтям від дня народження. З цієї нагоди у величному храмі св. Юрія у Нью-Йорку **28 вересня цього року** відбулась Архиєрейська подячна Свята Літургія, яку очолив Стемпфордський єпископ Кир Василій Лостен у співслужінні багатьох священиків. Присутніми були багато гостей з української діаспори з-за кордону, а також представники уряду України.

о. Патрикій (Петро) Пащак народився 10 червня 1922 року у Вінніпезі (Канада), в родині колишніх емігрантів з України. Батьки приділяли велику увагу релігійному вихованню дітей, свято шанували українські звичаї, традиції. Часто діти чули розповіді про Україну, любили разом співати українські пісні. Та чи не найбільш радісним святом в родині було Різдво Христове. Дружною родиною збирались разом на Свят-вечір, молились і колядували рідною мовою. Ці спомини навівають у серці о. Патрикія почуття радості.

Господь щедро обдарував родину Пащаків своїми ласками, бо у ній є священичі і монаші покликання. Перший з них монашою стежиною життя пішов син Стефан, який потім став священиком ЧСВВ під духовним іменем Епіфаній (зараз вже покійний). Згодом вступив до Чину св. Василія Великого і син Петро - нині о. Патрикій.

Наслідуючи братів, вирішила посвятити своє життя Богові і єдина сестра о. Патрикія - Ольга. Вона проявила неабиякі здібності до музики, закінчила консерваторію, вступила до монастиря Сестер Служебниць НДМ. Тепер с. Епіфанія Пащак живе у Вінніпезі.

о. Патрикій Пащак отримав Тайну Священства в Грімзбі (Канада) **2 серпня 1947 року** з рук Преосвященного владики Кир Василія Ладики, ЧСВВ.

На світлині: о. Патрикій Пащак, ЧСВВ з Преосвященним владикою Кир Василієм Лостеном, гостями і представниками влади з України - міністром Г. Удовенком та ін. у храмі св. Юрія в Нью-Йорку:

Як священик, о. Патрикій приділяв значну увагу місійній праці та громадській діяльності. В 1970 році його обрано Протоігуменом Провінції Чину св. Василія Великого у Америці, згодом був парохом церкви св. Юрія в Нью-Йорку. Ще пізніше о. Патрикія обрано Генеральним вікарієм Стемфордської єпархії Української Католицької Церкви.

о. Патрикій дуже знаний в Америці як здібний проповідник. Він постійно виступав з проповідями, цікавими інформаціями, на радіостанції "Голос Америки", яка транслювалась не лише в Америці, але й в Україні. Готується до друку книжка проповідей о. Пащака "Про Боже і людське".

Величною пам'яткою для теперішніх і прийдешніх поколінь залишиться прекрасний *храм св. Юрія в Нью-Йорку*, де о. Патрикій доклав чимало зусиль для його оформлення. Ця церква сьогодні є однією з найкращих українських церков у світі. Головний вівтар, Царські ворота, тетрапод виконані з білого італійського мармуру і позолоти. Красиво у візантійському стилі намальовані образи і зроблені вітражі. Захоплює справжня краса і гармонійна цілісність храму. Богослужіння правляться українською мовою. Сюди приходить багато українських родин.

о. Патрикій проводить велику громадську роботу, бере активну участь у роботі зборів Українського Народного Дому в Нью-Йорку, українського Наукового Товариства ім. Т.Г. Шевченка, цікавиться життям Церкви в Україні, приділяє певну увагу наданню гуманітар-

ної допомоги Україні. І ще багато добрих діл на рахунку в о. Патрикія, за що йому буде щедра від Господа нагорода.

СЕРЦЕМ ЛИНУ В УКРАЇНУ МИЛУ...

Нещодавно було відзначено 50 літ священичого служіння о. Никона Свірського, ЧСВВ - пароха церкви св. Володимира Великого в Торгнгіл, Онтаріо (Канада), співредактора журналу "Світло".

Отець Никон Свірський народився 3 березня 1918 року в с. Товсте Гусятинського району на Тернопільщині. Ще малим хлопчиною виїхав з батьками у Канаду. В 1936 році вступив до Чину св. Василія Великого. Згодом продовжив навчання у василіянському Студійному домі у Мондері і в Грімзбі. **2 серпня 1947 року** прийняв Тайну Священства з рук Преосвященного владики Кир Василія Ладики, ЧСВВ. Потім виїхав до Риму, де продовжив студії в Папському Східному Інституті.

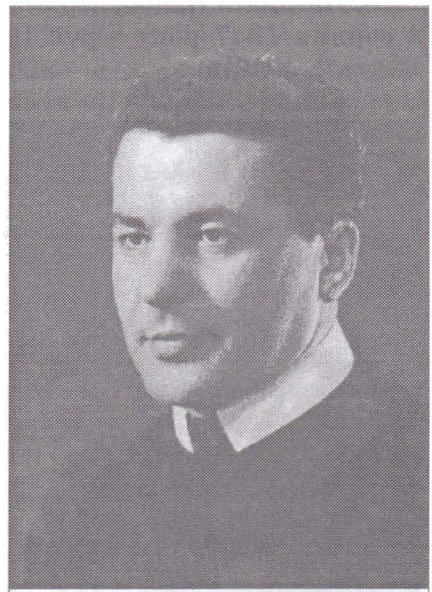

На світлині: о. Никон Свірський, ЧСВВ у молодості.

Крім душпастирської праці о. Никон виконував учительські обов'язки в домах василіянських студій, а також викладав східну історію і Літургіку в Оттавському університеті.

Велику увагу приділяв о. Никон Свірський, ЧСВВ журналістській і видавничій діяльності. Він був редактором журналу "Юнацтво" в Едмонтоні, духовним дорадником студентської організації "Обнова", редактором журналу отців Василіян "Світло", де і зараз пише свої статті на різні теми релігійного життя.

ЗНОВУ НА РІДНІЙ ЗЕМЛІ

З великою радістю священики-ювіляри о. Патрикій Пащак, ЧСВВ та о. Никон Свірський, ЧСВВ прибули в Україну. Вони побували в церквах і монастирях отців Василіян, спілкувалися з людьми, відвідали редакцію журналу "Місіонар".

У старовинному храмі св. Онуфрія, що у Львові, **на празник Царя-Христа** (26 жовтня), співслужили вони подячну Святу Літургію з нагоди золотого ювілею священства, заносили свої молитви до Господа за отримані ласки, за те, що знову вони в Україні

милій, де відроджуються не лише церкви й монастирі, але й храми людських душ.

Проповідь виголосив о. Патрикій, ЧСВВ, закликаючи до любові, єдності, щирої молитви за всіх українців у світі.

Сотні людей прийняли з їх рук до свого серця Євхаристійного Христа.

З щирими словами вітань до ювілярів - о. Патрикія і о. Никона - звернувся о. Віталій Дуткевич, ЧСВВ.

Під склепінням храму линуло "Многая літа". Хай же Господь благословить "золотих" ювілярів - високопреподобних о. Патрикія Пащака та о. Никона Свірського - щедрими Божими ласками у їх священичому служінні Богові, Чину, своєму народові.

Ольга КРАК

ЛИСТОПАДОВІ ДНІ У ЛЬВОВІ

Вони бувають похмурі, з дощем або снігом. Але є й теплі та сонячні. Такими були цього року та того історичного 1918 року. Тоді була радість і втіха: маємо власну державу!

Перше листопада стало на всі віки для галичан великим святом. Тоді була проголошена вільна Західно-Українська Народна Республіка (ЗУНР). Світ довідався, що на історичній арені утворилася нова післявоєнна держава. Був зорганізований уряд з президентом Євгеном Петрушевичем та прем'єром Костем Левицьким. До уряду був покликаний також і василіянський Протоігумен **о. Платонід Філяс.**

Цього року отці Василіяни в переддень і у сам день першого листопада прийшли на Личаківський цвинтар помолитися за упокій душ не тільки десяти отців та братів (серед яких два протоігумени - **о. Анастазій Калиш** та **о. Віталій Градюк**), але й за своїх добродіїв, знайомих та найважливіше за тих, які віддали своє життя на полі бою або загинули у тюрмах й таборах. Були на могилі великої художниці Олени Кульчицької, дуже релігійної жінки, яка майже щодня чи при кожній нагоді причащалася разом зі своєю покоївкою. Не забули ми про двох діячів, що стали жертвою польського шовінізму - професора медичного інституту Полянського та великого мецената, оборонця покривджених Мирона Богуна. Потім відвідали могилу двох істориків нашої Церкви **о. Теофіла Кострубу, ЧСВВ** та його нерозлучного товариша **о. Романа Луканя, ЧСВВ,** могилу **о. Матея Шипітки, ЧСВВ,** великого організатора Апостольства молитви та гошівського ігумена.

До могили бл. п. єпископа **Миколая Чарнецького, ЧНІ,** приходить дуже багато людей. І ми відвідали це місце, але молилися не за нього, а до нього, через його заступництво перед Богом, за всі наші нужди і потреби.

У пам'ять вічную буде праведник, злих слухів не убоїться!

о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ

НА МОЛИТВІ АНГЕЛ ГОСПОДНІЙ З ПАПОЮ

В бразилійському місті Ріо-де-Жанейро відбулась **зустріч Вселенського Архиєрея Івана Павла II з сім'ями усього світу.**

Під час цієї зустрічі Папа закликав всіх бути вдячними Богові за подружню любов і за дітей, закликав вірно виконувати свої завдання для добра людства і Церкви. Він сказав: "Дорогі сім'ї! Усвідомлюйте цю вашу важливу місію, яку довірив вам сам Бог і різними засобами старайтесь будувати цивілізацію любові і життя". Папа закликав піднестись своїми думками до Пресвятої Родини з Назарету, благаючи захисту для сімей та щоб за її прикладом християнські сім'ї були місцем миру та спокою, що є плодом правдивої віри.

Святіший Отець Іван Павло II

Наприкінці своєї проповіді Папа сказав, що в особливий спосіб наші молитви скеровані до Пресвятої Богородиці, джерела нашої радості, бо в Ній Слово сталось Тілом і оселилось серед нас. Богородиця - запорука вічного життя.

ЗАГАЛЬНА АУДІЄНЦІЯ ВСЕЛЕНСЬКОГО АРХИЄРЕЯ ІВАНА ПАВЛА II

Під час загальної аудієнції (8.10.97 р.) Святіший Отець Іван Павло II говорив на тему "Сім'я, Дар і зобов'язання, Надія Людства", тобто на тему всесвітньої зустрічі сімей, яка відбулась у Ріо-де-Жанейро.

Зустріч у Ріо-де-Жанейро була вже другою з черги Всесвітньою зустріччю сімей з Папою. Перша зустріч відбулась у Римі в 1994 році з нагоди Міжнародного року сім'ї. Ці зустрічі, які організовує Церква, виражають волю і зобов'язання Божого люду крокувати разом привілейованим шляхом Євангелія, шляхом миру, шляхом молоді.

СЕРЕД ВИЗНАЧНИХ УЧИТЕЛІВ ЦЕРКВИ - СВ. ТЕРЕЗА З ЛІЗ'Є

Свята Тереза з Ліз'є

Під час вельми урочистої Святої Літургії (19.10.97 р.) Святіший Отець Папа Іван Павло II зарахував до числа визначних учителів Церкви монахиню Ордену Кармелітів - св. Терезу з Ліз'є, що у Франції.

В історії Церкви вона є третьою жінкою, якій надано це високе звання. Її попередниками були св. Катерина з Сієни, що в Італії і св. Тереза з Авіля, що в Іспанії.

Свята Тереза з Ліз'є, яка померла на 24-му році свого життя, є наймолодшою серед великих духовних учителів, яких усіх разом Церква нараховує 33 і які були провідними світилами протягом усієї історії Церкви. Серед них такі визначні Учителі, як св. Августин, св. Тома Аквінський, св. Григорій Великий, св. Франциск із Салес та ін.

"Хоч молода Тереза не мала нагоди навчатись в університетах, *вона повністю заслуговує* на це визначне звання", - сказав Папа з приводу її глибокої духовності, її глибокої віри, яку вона висловлює у своїх писаннях. Бо вона "поєднала вчення Церкви з конкретним досвідом віри" і вона є досконалим прикладом для молоді.

"Урочиста церемонія надання молодій монахині Терезі з Ліз'є звання Учителя Церкви не випадково призначена на неділю, коли Вселенська Церква відзначає Всесвітній День Місій, - підкреслив Папа, - бо вона щиро бажала стати місіонеркою, і справді, вона нею стала, тому її проголошуємо Покровителькою Місій, не зважаючи на те, що вона ніколи не залишала стін свого кармелітського монастиря в Ліз'є".

Радіо "Ватикан"

ЛЮБОВ ЄДНАЄ НАС

ПРОПОВІДЬ О. АНДРІЯ АГАБАБЯНА, ВИГОЛОШЕНА ПІД ЧАС НІЧНОГО ЧУВАННЯ В ГОШЕВІ НА МІЖНАРОДНІЙ ПРОЩІ ВЕРВИЦІ

На світлині: о. Андрій Агабабян у співслужінні з о. Дам'яном Кастраном, ЧСВВ і о. Йосафатом Воротняком, ЧСВВ

Для мене є великою честю представляти древній вірменокатолицький обряд, який споконвіку входив до ряду церковних традицій, що утворюють Католицьку Церкву. Цим ми ще раз засвідчуємо **вселенськість нашої віри.** Бо вона є, зростає щодня, незважаючи на різноманітні переслідування. П'ять основних обрядів Вселенської Церкви є дорогоцінним духовним скарбом різних етнічних груп, які постійно щось краще запозичають один в одного для особистого духовного пізнання. Ми є символом правдивої єдності, символом торжества повноти любові Христової, яка завжди виявлялась в єдності духа і єдності мети. Ми є правдивою сім'єю, члени якої постійно піклуються один одним, схиляючи голову перед Святішим Отцем - Папою Римським, який всіх нас об'єднує. Немає іншого доказу правдивого шляху, як постійна єдність у вірі і в принесенні безкровної жертви на мільйонах престолів в той самий час, не залежно від того, як ми її приносимо - у римському чи східному обряді. Кожна з наших Церков - Римська, Грецька чи Вірменська - пережили у свій час власну Хресну дорогу, свою Голгофу. Ми залишились *живими та єдиними*, що свідчить про велику любов між нами. Сам Христос сказав, що пізнають нас по любові.

Час постійно нас наближає до третього тисячоліття християнства. Світ змінився, став більш холодним, тому все більше людей прагнуть відновити первісні християнські цінності. Але шлях цього відновлення

повинен проходити через серце кожної людини з допомогою Святого Духа.

Правдивий християнин, прагнучи досконалості, повинен наслідувати Христа, повинен стати мовби прекрасною квіткою, яка випромінює чудовий аромат, незалежно від того, хто його нюхає: злочинець чи святий, розумний чи нерозумний, лихий чи добрий...

Господь Ісус - повнота часу і Господь історії, підготовляє нас з вірою святкувати великий ювілей 2000-го року, який повинен стати роком ласки та милосердя. Ми повинні мати чисте і просте серце, щоб могти роздумувати над таїнством втілення, коли Син Божий в лоні Діви, святині Духа, став нашим братом.

Ісус - початок і творіння нової людини, перетворює наші серця так, щоб відмовляючись від гріха, ми могли йти Його слідами, Його шляхом, який веде до життя вічного. Ісус бажає, щоб ми жили у нашій вірі, виконуючи обіцянки, складені при хрищенні; виявляли довір'я до Божого Слова, щоби світло Євангелія засяяло в наших родинах і суспільстві. Тут чи не найкраще підходять **слова молитви Святішого Отця Івана Павла II**, якою християни цілого світу підготовляються до відзначення великого ювілею 2000-ліття християнства.

"Ісусе Христе, надхни нас любов'ю до Святого Письма, в якому присутній голос Твого Отця, що просвітлює, запалює в серцях вогонь і потішає. Ісусе, Слово Бога живого, віднови місіонерську ревність в Твоїй Церкві, щоби всі народи мали прийти до пізнання Тебе, правдивого Сина Божого і правдивого Сина Чоловічого, який є єдиним посередником між людиною і Богом. Ісусе, джерело єдності і миру, зміцни всі громади в Твоїй Церкві, дай новий поштовх вселенському рухові. Дай, щоб твої учні могли стати єдністю в силі Святого Духа. Ти дав нам за правило життя нову заповідь любові, вчини нас будівничими нового світу миру і справедливості, в якому війна перемогла порозумінням, а смерть - новим життям".

Єдність мети виражена в бажанні вчинити так, щоб наші спільноти стали другим Назаретом, куди Ісус зможе прийти і спокійно залишитись. Його захистом може бути лише чистота наших сердець.

Я був глибоко вражений смертю людини, яка залишила в моєму житті незабутній слід, надала мені впевненості на шляху священства. Я міг впевнитись, як краще здійснювати ті чи інші завдання і як вчитися коритися Божій волі, як любити Боже творіння і таким чином осягнути любов до Творця. Мова йде про Мати Терезу з Калькутти, яка відвідала нашу вірменську лікарню. Вона сказала: "Робота, яку ми виконуємо - це наша любов до Ісуса на ділах. І ці вчинки - це наше щиросер-

дечне та безкорисливе служіння як дар найбіднішого з бідних - до Христа, зображеного в обличчях убогих. Коли молимось працею - працюєм для Христа, працюємо у Христі, працюємо з Христом і це нас збагачує".

Я процитував ці слова Матері Терези для того, щоб ми переосмислили методи нашої праці, усвідомили важливість діяльності місійного згромадження св. Кирила і Методія, зрозуміли, що любов до Христа проявляється у наших вчинках. Мати Тереза ще тоді додала: "Дозволь людям побачити у тобі Христа, побачити, як ти молишся, яка твоя совість, як ти поводишся в родині і у якій мірі мир присутній у твоїй родині. І тоді ти зможеш сміливо подивитися в очі іншим і сказати: *"Ось справжня дорога до Бога"*. Скільки мудрості і простоти міститься в словах цієї монахині, яку завжди було важко замітити серед інших. Візьмемо до серця ці слова Матері Терези, донесімо їх до інших. Черпаймо з цієї простоти. Як джерельна вода гасить нашу спрагу, так і наука Христова гасить спрагу душ наших.

Не забудьмо, що в кінці життя нашого не питатимуть нас, скільки дипломів ми одержали, скільки грошей заощадили, якими великими ділами прославились, але нагороджені будемо за те, що накормили голодного, що одягнули убогого, що безпритульного прийняли до свого дому. Христос бо скаже: "Все, що ви зробили одному з найменших людей - мені ви зробили".

Амінь.

На Півдні України

Наша Церква робить перші кроки на шляху відродження у східній та південній частині України. У селі Зміївка, що на Херсонщині, у празник Преображення Господнього 1997 року освячено хрест і наріжний камінь під будівництво греко-католицького храму Різдва Пресвятої Богородиці.

На цю урочисту подію прибув до села Екзарх Києво-Вишгородський Преосвященний Кир Михаїл Колтун, ЧНІ, який відслужив Архиєрейську Літургію за присутності представників влади, численних мешканців села. Саме переважна частина цих людей допоможе своїми внесками у зведенні церкви, тим самим відроджуючи храми своїх душ. Бо у 1950 році жителями Зміївки стали переселенці з західної України - жертви сумнозвісної акції "Вісла".

Парох села Зміївки о. Степан Макар закликає людей доброї волі допомогти хто чим може у будівництві греко-католицької церкви, бо село невеличке і самі жителі її здвигнути не зможуть.

Допоможімо нашим братам і сестрам не тільки молитвою до Господа, а по-можливості і фінансово. Свої пожертви можна надсилати на рахунок № 000701110, у Бериславське відділення банку "Україна", АК МФО 352026.

"ВІДКРИЙТЕ СЕРЦЯ ВАШІ"

"Ви слухатимете вухами, і не зрозумієте, дивитиметесь очима, і не побачите. Бо серце цього народу затовстіло і вони вухами тяжко чули, і очі свої зажмурили, щоб часом не бачити очима, і вухами щоб не чути, щоб не зрозуміти серцем" (Ді 28, 26-27).

- Мають очі і не бачать, мають вуха і не чують, - так висловився пророк Ісая про своїх сучасників, яким марно було говорити, які залишились твердолобими. До них не доступним було слово Господнє: *"Нехай безбожник покине свою путь, а беззаконня - свої думки! Нехай навернеться до Господа, і він його пожалує, до Бога нашого, бо він на прощення пребагатий"* (Іс 55, 7). Наверніться, змініть ваші вчинки, бо вони не подобаються Богові. На жаль, люди в більшості випадків залишаються такими зачерствілими, незмінними і це є, властиво, той жалюгідний стан, в якому Господь зітхнув з глибини серця, пішов далі, залишивши їх такими, якими вони були.

Ось це є ці фарисеї, садукеї, які тільки в своїх власних інтересах жили і хотіли навіть прикриватися Божою наукою, твердячи, що вони мають рацію, а всіх інших осуджували, навіть самого Господа Ісуса Христа. *"Оцей народ устами мене поважає, серце ж їхнє далеко від мене"* (Мт 15, 8).

"Глядіть, бережіться закваски фарисейської і садукейської" (Мт 16, 6). Стережіться закваски фарисейської, стережіться зачерствілого способу життя, остерігайтесь незмінності. Бо Слово Боже повинно змінювати людину на краще. Якщо цього вона не робить, то або не розуміє, або просто людина глуха, як читаємо у Святому Письмі: "Має вухо, але не чує". Отож, необхідно щось зробити, щоб це Слово Боже доходило. Дуже прикро людині, яка не може спілкуватись з людьми, бо не чує. А духовно глуха людина не спілкується з Богом і це значно гірше. Ця недуга набагато страшніша, бо Господь промовляє, а вона не чує. Як відомо, одна біда не йде, а з іншою - то не лише глухота, але й ще сліпота. Не тільки не чує, але й не бачить, навіть те, що повинна би бачити - добрі діла, приклади інших людей, які повинні зворушувати. А тут не бачить. Закриває очі. Тому Господь закликав своїх учнів: "Ви не будьте такі". Не осуджував їх, не казав: дивіться, які вони погані, бачите, до чого дійшли, підемо і будемо говорити про них на всіх майданах. Ні, тихенько повернувся і пішов далі. А їм сказав: "Ви такими не

будьте, робіть доступними серця ваші до тої науки, до змін на краще, до неосудливості.

І до нас сьогодні теж так Господь промовляє. Напередодні кожного Нового року, коли обмінюються різними побажаннями, всі якось подумки мріють: "О, як би то краще мені пожити, якби то мені позбутися тих різних матеріальних проблем, того браку грошей, того лиха, яке так пригноблює". Подібно так думали і учні. В першу чергу про хліб... "Хліба нема в нас". *"Чого перемовляєтесь про те, що хліба у вас нема? Невже ж іще не збагнули, не второпали? Невже ще у вас нечуле серце? Маючи очі - не бачите? Маючи вуха - не чуєте? Не пам'ятаєте, як я ламав п'ять хлібів на п'ять тисяч?.."* (Мр 8, 17-19). Ісус всіх їх у даному випадку суворо розкритикував: "О, і ви подібні до тих сліпих і глухих, ви забули про те, що я міг помножити хліби і п'ять тисяч народу нагодувати хлібом, можу і вас, не бійтесь, але думайте в першу чергу про непроминаюче, щоб вам не бути тими сліпими і глухими на заклик Господнього слова, на заклик науки Церкви, яка вас хоче бачити завтра кращими, ніж були ви до вчорашнього дня. Позбувайтесь вашого грішного життя, позбувайтесь жорстокості, яка згірчувала вам життя в минулому, позбувайтесь того, що згірчувало життя іншим. Це буде *найважливішим кроком* до змінювання, до того, щоб не залишитися в якомусь закоренілому фарисейському стані. Остерігайтесь такої думки: бо мені, мовляв, так добре, бо мені так хочеться. Старайтеся запитати: "Як це Господеві подобається, що б Він від мене хотів?" А тоді тобі додасться і те, на що не можеш спромогтись, навіть і того хліба додасться, бо Господь завжди закликає: *"Шукайте перше Царство Боже та його справедливість, а все те вам докладеться"* (Мт 7, 33).

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ЕКЗОРЦИЗМ СЬОГОДНІ

Дон Габріеле Аморт, доктор права та ієромонах згромадження Павлінів, редактор місячника "Божа Матір" написав багато книжок, з них чотири - про Богородицю. Член папської міжнародної Марійської Академії, довголітній екзорцист у Римі, написав також дуже актуальну книжку **"Екзорцист оповідає"**. В ній описав свій довголітній досвід в цьому дуже потрібному душпастирському служінні, що, на жаль, тепер теоретично і практично занепало, а пастирське богослов'я навіть не згадує.

Тому розкрилися широко двері брехунам, шахраям, екстрасенсам, чародіям, картографам тощо. І то у час, коли настала епоха лукавого, а сатанізм став загрозою для людства (так пише журнал "Людина і Світ", ч. 9 за 1996 рік).

Дон Габріеле Аморт на основі Біблії, церковної традиції і власного досвіду зрозумів, як дуже потрібно сьогодні у всіх єпархіях, навіть у більших парафіях відновити і практикувати екзорцизм, щоб допомогти людям, які страждають від видимих і невидимих сил. Пригадаймо, як батько глухонімого сина прийшов до Ісуса і просив помилування, бо не може більше дивитися на муки сина. Чимало людей нині хворіє на недуги психосоматичні, проти яких медицина безпорадна.

Екзорцизм - слово грецького походження, означає "заклинання". Це окремі своєрідні церковні формули та обряд, які призначені для того, щоб змусити через заклинання нечистих духів вийти з тіла людини. За часів існування християнства було багато таких формул заклинання. Навіть і погани заклинали богів неба, землі й моря, космічні сили, щоб звільнили навіжених.

Йосиф Флавій пише, що цар Соломон був у давнину найбільшим екзорцистом: "Бог його навчив способу вигняти злих духів, на користь і спасіння людей".

Ісус Христос, коли виганяв бісів з чоловіка, погрожував їм: "Мовчи, вийди з нього" (Мр 1, 25).

Св. Юстин каже, що у другому столітті навіть миряни виганяли бісів в ім'я Ісуса. Так само робили юдеї, які не були з Богом, але в Його ім'я виганяли злих духів (Мр 9,38-40). Були і мандрівні екзорцисти, які заклинали і виганяли бісів "Ісусом, якого Павло проповідує". Євангелист Лука каже, що в Ефезі були дуже поширені магічні штучки заклинання.

Христос сказав: *"Ті, що увірують, моїм ім'ям виганятимуть бісів"*. Ця загальна влада заснована на вірі і молитві. Можна її виконувати поодинці або спільно, коли багато людей моляться за звільнення від впливів злого. Тут не йде мова про екзорцизм, а про звичайну молитву на звільнення від різних злих, впливів від чаклунства, заздрості, прокльонів, вроків тощо.

Добра людина своїм добрим духом може впливати на здоров'я й життя іншої людини: може благословити, захищати, допомагати рятувати. Такі народні цілителі завжди були і тепер є в Церкві. Це той *"дар зцілення"* (1 Кор 12, 9).

А лиха людина може шкодити людям. Злі дуже можуть послуговуватися такою особою, вона бо - їхній слуга, але це не є ще опанування дияволом. Людина своєю злобою може шкідливо впливати на здоров'я інших та взагалі поширювати зло, якщо люди не є захищені, бояться та легковірні.

Пошкодити іншій людині може сама людина. Але не треба

її боятися і не потрібно зливати віск, щоб дізнатися, хто пошкодив. Найбільший захист - це віра в Бога-Вседержителя. Віра і молитва до Пречистої, ангелів-хоронителів - це могутній захист від злих впливів людей. У тому випадку немає потреби заклинати диявола, ані його виганяти. Самі вірні, кожен священик може й повинен молитися та боротися проти впливів злих людей, чарівниць тощо.

Кожна людина в підсвідомості має велику силу і коли вона зосередиться на молитві, то може протидіяти й силам темряви. Як каже Христос, що коли двоє чи троє зійдуться разом і будуть молитися, проситимуть, що хочуть, і буде їм дано. Така практика існувала до IV століття.

Церква, щоб захистити вірних від надужиття, від брехні й магії, встановила *окремі молитви, так звані "екзорцизми"*. Їх можуть уділяти тільки єпископи або окремо для цього призначені священики. Тільки священик, який має чіткий дозвіл від єпископа, може виганяти бісів. Це записано у Канонічному Праві (ч. 1172). Там вказано, як треба готуватися до екзорцизму, якого обряду притримуватися, та йде мова про молитви, які були затверджені Церквою (Кан. Право, ч. 1167). Тому, коли виявилось, що хтось справді є навіжений (що дуже рідко траплялося), мав сам піти до свого єпископа й просити дозволу, щоб священик, екзорцист вигнав того біса.

Екзорцизм - це окреме таїнство, так звана сакраменталія, встановлена Церквою ще від IV століття, а папа Лев XIII написав окремі молитви. Це не є Свята тайна - сакрамент, але окрема влада, яку Христос дав апостолам: "Скликавши дванадцятьох, Ісус дав їм силу й владу над усіма бісами, й оздоровляти недуги" (Лк 9, 1).

Потім, посилаючи сімдесят два учні, сказав: "Оздоровляйте... хворих і кажіть їм: наблизилося до вас Царство Боже. Ось я даю вам владу наступати на зміїв, скорпіонів і на всю ворожу силу, й ніщо вам не пошкодить" (Лк 10; 9,19). Коли ж учні повернулися, з радістю ствердили: "Господи, навіть і біси коряться нам з-за твого імені" (Лк 10, 17). Апостоли були післані виганяти бісів, а учні - оздоровляти хворих, але при тому, коли учні оздоровили хворих, то біси самі виходили. Тут маємо приклад молитви про звільнення від впливів злого, а не про заклинання навіжених.

Екзорцист має дотримуватися молитов з Требника, не обов'язково всі ті молитви прочитати, можна долучати інші, бо кожний випадок інакше проявляється, тож досвічений священик знає, як з бісами говорити і як їх заклинати.

о. Тарас ОЛІЙНИК, ЧСВВ

(Далі буде)

ВІРТЕ В БОГА, А НЕ ЕКСТРАСЕНСАМ

Боже милосердя... Не раз ми надіємось на Нього, просимо Його опіки й допомоги. Хто щиро молиться, той буде вислуханий.

Я хочу поділитись з читачами часопису про один складний випадок у моєму житті, коли Господь допоміг: врятував мою єдину дитину. Нераз Господь через певні хрести і недуги хоче показати людям шлях до зцілення, дорогу до світла, якою так легко йти і яку чомусь так мало людей обирають.

Одного разу, по дорозі до школи, моїй донечці стало погано, в школі виник приступ, після чого втратила пам'ять. Викликали "швидку допомогу" і забрали дитину в лікарню у реанімацію. Довго не могли правильно визначити діагноз, тоді дійшли висновку, що це захворювання мозку.

Я була в розпачі, прибігла в лікарню, зупинилась біля вікна і молюсь: "Боже, врятуй їй життя, вона ж у мене єдина. Матінко Божа, стань біля її ліжечка, не відходь від неї. Я немічна, нічого не можу зробити. А ти наша Мати, наша Заступнице, огорни її своїм материнським омофором..."

В лікарняній палаті лежала без пам'яті моя дочка. Температура піднімалась вище 40. Її нічим не можна було збити. Ні медична апаратура, ні проведені аналізи нічого не могли прояснити. Дитина помирала. Я запитала чергового лікаря про стан здоров'я дівчинки. Він, опустивши голову, відповів, що шансів на життя мало, що це захворювання дуже серйозне. Руки і ноги в мене потерпли. У відчаї я знову почала молитись. Якийсь внутрішній голос мені підказав обкласти дитину свяченим зіллям і покропити свяченою водою. І знову промайнула думка: "Спіши до церкви". У храмі зустріла священика, зі слізьми на очах кажу: "Отче, допоможіть, дитина помирає". Священик негайно поїхав в лікарню, помолився над дитиною, зробив оливопомазання. Я пішла до сповіді, пожертвувала на три Служби Божі.

На другий день, зранку, коли я в душі вже майже змирилась з обставинами, по дорозі в лікарню знову почула той голос у душі, який запитував, чи знайшла б я в собі сили віддати дочку Богові. І знову якась мить відчаю, а потім подумки відповіла: "Воля Твоя, Господи". А сама біжу в лікарню, плачу, думаючи, що дитина моя вже померла. Але, на щастя, вона була жива, поступово приходила до пам'яті, а через три дні (лікарі сподівались через три місяці) почала вже сама ходити. Пройшло вже три роки. Зараз з Божою допомогою здоров'я дитини покращилось.

Що ж стало поштовхом до такої тяжкої недуги? Місяць до того захворювання у мене

виникли особисті проблеми, дуже важко було на душі. За порадою знайомих я поїхала "лікуватись" до екстрасенса в Київ, який мав науковий центр і взяла з собою здорову дитину. А згодом відчула наслідки такого "візиту", які згубно позначилися на здоров'ї дитини.

Щиро дякую Господеві, Матері Божій, всім Святим, що врятували мою дитину, навіть лікарі пізніше підтвердили, що дитина вижила чудом.

Так, молитва має велику силу. Отож, у випадку випробувань не йдіть до екстрасенсів, бабів та ворожбитів: вони лише нашкодять вам. Рятуючи тіло, ви можете погубити душу. Надійтесь на Боже милосердя. "ПРОСІТЬ І ДАСТЬСЯ ВАМ: ШУКАЙТЕ І ЗНАЙДЕТЕ; СТУКАЙТЕ І ВІДЧИНЯТЬ ВАМ" (Мт 7, 17).

Христина

СВЯТО ПЕРШОГО ПРИЧАСТЯ В КОЛОДЕНЦЯХ

До першого Святого Причастя приступили нещодавно маленькі парафіяни греко-католицької громади села Колоденці, що на Львівщині. До цього торжества діти почали готуватися заздалегідь, відвідуючи уроки катехизму, які проводив декан Новояричівський о. Василь Грень.

На світлині: о. Михайло Сарабаха та сестра Петра (Згромадження св. Йосифа) в оточенні дітей, які приступили до першого Святого Причастя.

Очистивши свої душі у Святій Сповіді, діти прийшли до храму в білосніжному одязі, щоб уперше в житті прийняти до своїх невинних сердець Євхаристійного Ісуса. Пресвяту Тайну Євхаристії уділив їм парох села о. Михайло Сарабаха. Роздумуючи над словами, які сказав Ісус Христос до своїх учнів: "Не бороніть дітям приходити до мене, бо таких Царство Небесне", бажаємо нашим маленьким парафіянам завжди йти дорогою Божих заповідей, яка веде до вічного щастя в небі.

А. БІДЮК, П. ГРЕНЮХ,
парафіяни села Колоденці Кам'янко-Бузького району на Львівщині.

ХРИСТИЯНСЬКА ДУХОВНІСТЬ І УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВНІСТЬ

Висвітлимо такі питання: 1) Що таке духовність взагалі?; 2) Що таке державність?; 3) Як взаємодіють два чинники: християнська духовність і українська державність?

1. Що таке духовність?

Це щось таке, що стосується духа чи душі, людської душі. А душа - це початок життєвих функцій і творчості. Саме ж слово духовність вживають дуже широко. Ми розглянемо справжнє поняття духовності.

Вона найперше стосується розумної і безсмертної душі та її функцій. Ця справжня автентична духовність може мати два види. Перший вид - це духовність природного права.

Вона існує сьогодні в основному там, де ще не поширене християнство.

Суть духовності природного права полягає у тому, що людина керується у своєму розвитку природним Божим правом, яке наявне у людській душі. Голосом цього права є сумління чи совість.

Другий вид духовності - це християнська духовність. Вона грунтується на Божих заповідях, позитивному Божому законові і на навчанні Господа Ісуса Христа.

2. Що таке державність?

Державність - це досконало зорганізована людська громада чи суспільність.

Держава - це певна моральна самовистачальна спільнота, яка відокремлена від іншої. Кожна держава має свій провід чи владу, установи, які б дбали за закони для загального добра і проти порушення прав спільноти та за охорону держави від зовнішнього ворога.

Держава ще крім цього має як грунт не лише спільність дочасних та матеріальних дібр, але й морально-культурні цінності - мову, звичаї, речеві здобутки, як пам'ятники, символіку тощо.

Державні устрої поділяються на монархічні, аристократичні та демократичні. Монархія - це тоді, коли у державі править одна людина. Часто це династія, і влада передається від батька до сина, як це є в сьогоднішній Бельгії, Британії, Швеції, Норвегії і Голандії.

Звичайно, сьогодні монархії є конституційними, бо урядує не сам монарх, але за допомогою Конституції та обраного уряду, представників-послів і сенаторів.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

(Далі буде)

ЧЕТВЕРТИЙ "ЛИСТ З НЕБА"

ВОНИ ЗАВЖДИ В МОЇЙ ПАМ'ЯТІ

Єпископи. Мені поталанило: мав щастя знати багатьох владик. Чимало з них були ісповідниками віри. Та все ж таки найбільш запам'ятались ті перші, яких я побачив у своєму житті.

Кир Василь Величковський, ЧНІ. Владика декілька разів відправляв у нас Службу Божу. Запам'ятались мені його проповіді. Він дуже любив Пресвяту Богородицю. Проповідуючи, не міг стримати сліз... А ще запам'ятались мені, як дитині, його... великі вуса. Друга моя "зустріч" з владикою Василем була у Вінніпезі, 30 травня 1993 року, але вже на цвинтарі. Тут він спочиває. Цього дня випали Зелені свята і на гробах відправлялись панахиди. І прийшла мені думка: хтозна, може колись Кир Василь Величковський буде у Львові поруч владики Миколая Чарнецького. А поки що...

Кир Софрон Дмитерко, ЧСВВ. Це другий владика, якого я побачив і полюбив. Спочатку навіть не підозрював, що о. Софрон має повноту священства, тобто єпископський сан. Але пізніше, вже перед моїми свяченнями, до мене "дійшло". Преосвященний Софрон запалював нас великою любов'ю до Церкви і Чину. "Так нас виховували старші отці", - любив повторювати владика. І хоч минули роки переслідування і ув'язнення, хоч здоров'ям підупав (владиці у червні цього року виповнилося 80 років), все ж таки відчувається і донині

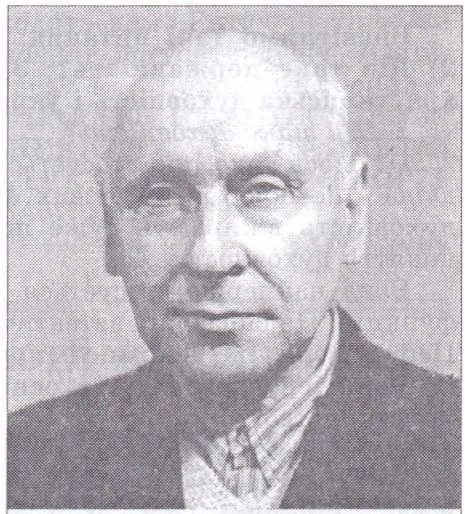

На світлині: Преосвященний Кир Іван Слезюк

могутній дух та сила розуму. Очевидно, це дар Божий, це Боже благословення для нашого дорогого єпископа-ісповідника. Не можу не згадати, що Преосвященний Софрон вельми багато трудився в часі підпілля для добра душ, посвячених Богові. Служби Божі, проповіді, конференції, слухання сповідей, реколекції і, звичайно ж, свячення (самих тільки Василіян за час підпілля біля 40). Крім того, часто у подорожах, часто в небезпеках, часто в недосипаннях, часто у голоді і спразі, у холоді й наготі, а також, як і у Павла - щоденна настирлива думка - журба про Церкву. Все це було. Все це є і до сьогодні. І так буде, поки б'ється серце.

Кир Іван Слезюк. Це мій святитель. Маленького росту, повний, але енергійний і обережний. Вперше побачив я Кир Івана у день моїх свячень. Була це неділя, 21 листопада 1971 року в Івано-Франківську. Нас було лише троє: Кир Іван Слезюк, Кир Софрон Дмитерко і я. Ось і все. Преосвященний Слезюк вже двічі сидів у тюрмі і тому не хотів, щоб ще хтось потерпів. Свячення відбулись пополудні. Владика мав тільки єпитрахиль. Запам'яталась мені його проповідь про Архистратига Михаїла. Просто і дуже цікаво проповідував Преосвященний. Через декілька місяців я вдруге зустрівся з владикою Слезюком, щоб порадитися в деяких справах. Це була остання зустріч. Незабаром Преосвященний відійшов у вічність.

Кир Володимир Стернюк, ЧНІ. Упокоївся у Бозі 29 вересня цього року. Про владику я багато чув, але ніколи під час підпілля його не бачив. Знав лише, що він - ісповідник віри і Редемпторист. Коли ж наша Церква вийшла з підпілля і треба було полагодити невідкладні справи, пішов я з о. Володимиром Палчинським, ЧСВВ до владики. Привітавшись і розповівши з чим прийшли, ми чекали довго на відповідь. Признаюсь, що мене опанував трохи страх. Преосвященний мовчав і спідлоба дивився на нас. І мені чомусь пригадалось євангельське: "...чи не знаєш, що в мене влада відпустити тебе і влада розіп'ясти тебе?" Але за хвилину владика спокійно дав відповідь, нагадав про послух церковній владі, поблагословив нас і відпустив з миром.

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ,
магістр Крехівського
новіціяту

УРОЧИСТОСТІ З НАГОДИ ПРАЗНИКА СВ. ЙОСАФАТА

● В неділю, 23 листопада, напередодні празника св.Йосафата, в монастирі сестер Катехиток св.Анни, що у Брюховичах, дві сестри - Маргарита і Даріла склали свої перші монаші обіти.

● У день празника св. Йосафата, у монастирі сестер Василіянок, що у Львові, чотири новички - Ольга, Назарія, Доротея, Зиновія - склали перші монаші обіти Господеві у присутності Генеральної настоятельки сестер ЧСВВ - Мати Дії Стасюк.

● Велична Архиєрейська Служба Божа з нагоди празника св.Йосафата відбулася в храмі св.Андрія у Львові. Проповідь виголосив Преосвященний владика Кир Іриней Білик,ЧСВВ з Івано-Франківська. Під час св. Літургії чотири кандидатки Згромадження св. Йосафата облеклись в монашу одежу.

ВДЯЧНІ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ І ОТРИМАНІ ЛАСКИ

В РЕДАКЦІЮ ЧАСОПИСУ "МІСІОНАР" НАДХОДИТЬ ЧИМАЛО ЛИСТІВ ВІД ЧИТАЧІВ, У ЯКИХ ВОНИ СКЛАДАЮТЬ ПОДЯКИ ГОСПОДЕВІ, ПРЕЧИСТІЙ ДІВІ МАРІЇ, СВЯТИМ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ ТА РОЗПОВІДАЮТЬ ПРО ЧИСЛЕННІ ТРУДНОЩІ Й ПРОБЛЕМИ СВОГО ЖИТТЯ. ПОДАЄМО ДЕЯКІ З ЛИСТІВ У СКОРОЧЕНОМУ ВИГЛЯДІ.

Жителька міста Жовкви, 14-річна *Марта Сидон* пише: "Минулого літа зі мною трапився нещасний випадок, внаслідок чого я одержала струс мозку і перелом обидвох рук. В лікарні м. Жовкви мені зробили операцію, яка, на жаль, не була вдалою, тому мене відправили в лікарню у Львів. Я дуже молилась: просила заступництва Матері Божої, щоб я виздоровіла. За моє здоров'я правилось дев'ять Служб Божих. Тепер я здорова. Я вдячна Богові і Пречистій Діві Марії за їхню ласку і опіку.

Я пишу вірші, окремі з них присвятила Ісусові і нашій заступниці - Матері Божій. Тож молімося щиро і Господь вислухає наші молитви".

Мешканка села Острів Сокальського району на Львівщині розповідає про чудодійну силу дев'ятниць до Святих. *п. Дзядик Г.* відмовляла дев'ятниці до Матері Божої Неустанної Помочі, св. апостола Юди Тадея, до св. Анни і до бл. п. єпископа Миколая Чарнецького. Важко хвора жінка відчула полегшення вже на дев'ятий день і звертається до читачів не нехтувати молитвами до Божих угодників.

п. О. Луцик з м. Червонограда на Львівщині після молитов до Христа Спасителя, Матері Божої та до апостола Юди Тадея теж відчула себе здоровою, переконалася у силі молитви та постановила собі написати подяку у наш часопис.

п. Ілько Білий із села Колоденці Кам'янко-Бузького району на Львівщині, будучи хворим, звертався за Божою допомогою, відмовляв вервиці до Матері Божої та їздив до чудотворних місць не тільки в Україні, але й у Польщі та Канаді. Його хвороба тривала пів року, а вже у серпні відчув полегшення і забажав на сторінках "Місіонаря" скласти гідну подяку Пречистій Діві Марії та Святим за вислухані молитви.

Ми радо поміщатимемо у "Місіонарі" різноманітні подяки і очікуємо їх від вас, шановні читачі!

ПУБЛІКУЄМО УРИВОК З ЛИСТА ЄПИСКОПА-ПОМІЧНИКА ГЛАВИ УГКЦ КИР ЛЮБОМИРА ГУЗАРА, ЯКИЙ АДРЕСОВАНИЙ ГОЛОВНОМУ РЕДАКТОРУ "МІСІОНАРЯ".

Слава Ісусу Христу!

Преподобний отче Йосафате!

Журнал "Місіонар" розпочав Сл. Б. митрополит митрополит Андрей, щоб дати народові католицьку пресу. Підтримуйте цю добру традицію.

Благословення Господнє на Вас!

Ваш у Христі Господі + ЛЮБОМИР,
Львів, 7.10.97 р.

ПОДЯКА АПОСТОЛОВІ ЮДІ-ТАДЕЮ

О, Святий Юдо-Тадею, великий Чудотворцю, сердечно дякую Тобі, що Ти вислухав наші молитви, охоронив нашу дочку від смерті і допоміг перенести складні операції.

В молодої родини 12 років не було дітей, лікарі сказали, що дітей не буде. Я відмовляла "Таємницю щастя" цілий рік. І сталося чудо, народжується гарний внук. А згодом дочка подарувала після операції другого внука. Ми так чекали цієї дитини! Але тут трапилась біда - після пологів дочка лежить при смерті.

Ми молились до св. апостола Юди Тадея, відмовляли дев'ятниці, приступали до св. Причастя дев'ять днів. У той же час молода акушерка принесла доньці молитву до цього Чудотворця. Про апостола Тадея вона нічого не чула, проте почала молитись і через місяць її виписали з лікарні зі здоровою дитиною, але стан її здоров'я був тривожний. Через пів року виникла потреба у повторній операції: життя молодої матері було під загрозою. Операцію робили у Нью-Йорку 11 годин. Тепер наша Марія здорова, тішиться своїми синочками і дякує в щоденних молитвах св. апостолові за його допомогу.

Я також щодня дякую Юді Тадею (бо завдяки заступництву Бог оздоровив нашу дочку) і виконала всі обіцянки: жертвувала 12 Служб Божих за душі в чистилищі, відмовляла дев'ятниці з прийняттям св. Причастя і постановила також написати в журнал "Місіонар".

Постійна читачка журналу "Місіонар"
Олександра КВАСНИЧКА

Є СВЯТО ГАРНЕ В УКРАЇНІ

Є свято гарне в Україні.
Є свято казки чарівне.
Що Миколай в святій ряднині
Слухняним ласощі несе.

Це свято раз буває в році
Воно нікого не мине.
Бо Миколай Святий із неба
В оселю кожну зазирне.

Отець Святий про всіх все знає.
Хоч любить нас, та бачить все.
Він чемних, лагідних вітає
І радість їм за це несе.

Прекрасне свято це у грудні
Приносить віру в чудеса.
І знають всі, що в тяжкі будні
Віра у святість все спасе.

У кожній країні є своє свято.
Там - Санта Клаус, в інших - Дід Мороз.
Ми любим Миколая! Нас багато.
Бо з нами - Матір Божа та Ісус Христос!

О, хто, хто,
Миколая любить...

Ірина ЦЕЛЬНЯК

ДІТИ ВІРЯТЬ В ЧУДО

Діти вірять в чудо
Надзвичайне чудо,
Коли нічним небом
Мчить вогненний кінь.

А на ньому в санях,
Золотом оббитих,
Миколай долає
Простір й височінь...

Ірина ЦЕЛЬНЯК
(З книги "Свято Миколая: вірші для для дітей". Львів, 1995)

ІДЕ СВЯТИЙ МИКОЛАЙ

Миколаю! Миколаю!
Ти приходиш до нас з раю.
І приносиш нам гостинці
У гарнесенькій торбинці.

Ти у хату проникаєш,
Подаруночки кладеш,
І тихесенько зникаєш,
Мабуть, ще до когось йдеш.

Ірина ШТИКАЛО,
14 років

КВІТИ ДЛЯ МАРІЇ

Надходила неділя. Маленький хлопчик, помагаючи мамі прибирати в хаті, зауважив ікону з Марією, яка тримала маленького Ісусика на руках. На Її обличчі сяяла весела усмішка. Івасик також усміхнувся до Неї. Про це він розповів мамі. Мама погладила його по голові і сказала:

- Це Марія тішиться, що буде мати ще одного послушного сина. Ця відповідь його дуже зворушила.

- Мамо, та ж я є твоїм сином, а ця добра жінка має іншого хлопчика, якого дуже любить і весь час тримає його на руках.

- Так, сину, це вона тримає на руках маленького Ісуса, але ти також є Її сином, а вона - твоєю Матір'ю. Це довга історія, але я тобі коротенько про все розкажу.

- Так, матусю, хочу багато знати про цю добру жінку і про цього хлопчика.

- Сину мій, я тебе люблю більше, ніж своє життя. Але пам'ятай, що ця Жінка любить тебе не менше, ніж я. Я тебе буду любити до смерті, а Вона буде тебе вічно любити. Тільки ти Її також люби не менше, ніж мене і молись щиро до Господа.

Господь Бог послав свого Сина на землю, щоб вказав людям, як мають жити. Сказав Архангелові Гавриїлові, щоб ішов у місто Назарет до Діви на ім'я Марія і приніс новину, що від Неї має народитись Месія - Спаситель світу. Марія погодилась з Божою волею. Вона знала, що Її чекала не слава, а страшні муки і терпіння, бо вже віддавна пророки передбачали мученицьку смерть Месії. І за те, що Вона народила для нас Ісуса, люди Її почитають як Богородицю. До Матері Божої прибігають усі, хто має якісь біди, тривоги та просять допомоги.

- А я, матусю, можу щось у неї попросити? - спитав Івасик.

- Звичайно. А що би ти хотів у Неї попросити?

- Щоб вона *мене любила* так, як любить свого Ісусика.

Мама усміхнулась, погладила його по голові і пішла закінчувати свою роботу, а Івасик залишився на подвір'ї. Йому дуже хотілось щось приємне зробити для Марії. Спочатку не міг нічого придумати. Пізніше, коли побачив у городі квітку, що розквітла, вирішив подарувати її Матері Божій. А згодом побіг у поле і нарвав багато квітів для цієї доброї Пані. Бігаючи полем і зриваючи квіточки, Івасик весь час думав про цю усміхнену Жінку - Богородицю і щиро молився.

Нарвавши квітів, Івасик прибіг додому і сказав мамі:

- Матусю, я приніс квіти для Марії. Як мені Їй подарувати?

- Візьми і занеси Матінці Божій до каплиці. Вона буде знати, що це ти для Неї приніс.

Івасик не побіг, а полетів до каплички. Там поставив квіти перед іконою Страждальної Матері. Йому здалось, що Мати Божа чимось засмучена.

- Вона, напевно, була не задоволена моїми квітками, - подумав він.

- Ні, синочку, - заспокоїла його мати. Марія була задоволена твоїм дарунком. Вона сумна через те, що Її Сина ніхто не хоче любити, що завдають Йому ран, не просять Її про заступництво.

- А як люди Ісусові завдають ран?

- Своїми гріхами розпинають Його знову. Не виконують Божих заповідей, не ходять до церкви, не моляться.

- Що мені зробити, щоб Мати Божа не сумувала?

- *Молися багато, синку.*

- Я відтепер часто буду ходити до каплички і молитимусь щиро, можливо, цим трохи потішу Марію.

І завжди, коли Івасик приходив до каплички з квітами для Марії, молився щиро, просячи опіки Матері Божої і вірного служіння Богові.

І, дійсно, через декілька років Мати Божа виявила свою особливу любов цьому хлопчикові. Випросила у свого Сина для нього ласку духовного покликання, щоб міг в особливіший спосіб служити Її Синові як чернець. Своїм перебуванням в монастирі Іван завдячує в першу чергу Пресвятій Богородиці, яка випросила для нього таку велику ласку. За це нехай буде Марії честь і слава на віки-вічні.

брат Борис Антон МАЛИЧКОВИЧ, ЧСВВ

ВСЕ ДЛЯ БОГА І ЛЮДЕЙ

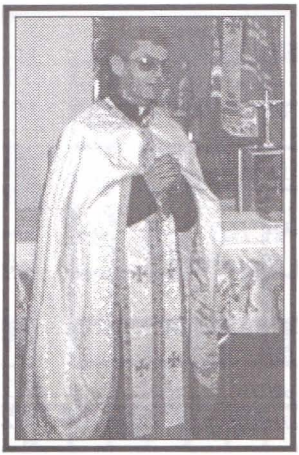

9 листопада 1997 року у м. Рудки Самбірського району на Львівщині упокоївся у Господі на 47 році життя, 24 році священичого служіння отець Роман Єсип. Немов спалах, сильний і світлий, було його життя, спокійною і погідною була його смерть, зустрів її, гідно приготувавшись.

Народився о. Роман 11 жовтня 1951 року у Зимній Воді біля Львова, де і до сьогодні у старенькій хатині проживає його 85-літня матір. Хоч його юнацькі роки припали на період, коли наша Церква перебувала у глибокому підпіллі, все ж Господь не залишив молодого Романа без своєї ласки і свого світла. Вже від того часу в серці хлопця горів вогник Божої любові і визрівало бажання присвятити своє життя служінню Богові. Дякувати Господеві, що знайшлися добрі провідники, наставники і після різних випробувань молодий Роман отримав священичі свячення з рук Преосвященного владики Олександра Хири аж у далекій Караганді 11 березня 1974 року.

А потім - наполеглива праця, яка вимагала і сил, і часу, і готовності у кожну хвилину наразитися на небезпеку. Молодий, енергійний священик не міг не потрапити у поле зору "блюстителів порядку", то ж 1981 року проти нього було сфабриковано кримінальну справу і ув'язнено на 5 років, а опісля - заслання. Все це о. Роман переніс терпеливо і дочекався радісної і щасливої миті, коли у священичій рясі міг вільно ходити вулицями міста.

З 1991 року о. Роман був парохом у м. Рудках. З усією наполегливістю і ревністю працював над спасінням людських душ. Місійний дух о. Романа ніколи не давав йому спокою. Йому ніколи не була байдужа як доля нашої Церкви, так і доля поодиноких її людей. Його серце бажало всіх охопити своєю любов'ю, всіх обдарувати. Але завжди найбільшим дарунком була його любов, щирість, жертвенність.

Тому не дивно, що 11 листопада цього року, у день похорону о. Романа Єсипа з'їхались люди звідусіль, де лиш залишив свій слід цей душпастир - чи в часи підпілля, чи вже після нього. Бажання, щоби нас було чим більше разом, сповнилося в день його похорону. Похорон відправляв Преосвященний владика Юліян Вороновський разом з римо-католицьким єпископом Маркіяном Трофим'яком і багатьма священиками: греко-католицькими, римо-католицькими і православними.

Нехай Господь в своєму милосерді дарує своєму слузі протоієрею о. Роману вічний упокій у небесному царстві.

Вічна йому пам'ять!

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№122

Головний редактор
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
бр. Захарій Гломба-Нагаєвський, ЧСВВ
(співредактор)

Редакційна колегія:
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Іван Новак, ЧСВВ,
о. Василь Зінько, ЧСВВ
о. Віталій Дуткевич, ЧСВВ

Літературний редактор:
Ольга Крак
Літературне редагування та коректура - Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-46-94

Підписано до друку 28.11.97 р.
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 41

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській книжковій друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1997.

ЗМІСТ

о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Від редакції 1
Намір Апостольства молитви на грудень 2
Намір Апостольства молитви на січень 4
о. Діонісій Ляхович, ЧСВВ
Сповідування Святої Тройці 5
Ольга Крак
Два золоті ювілеї священства 8
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ
Листопадові дні у Львові 11
Ватиканське радіо інформує 12
Любов єднає нас 14
На півдні України 16
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
"Відкрийте серця ваші" 17
о. Тарас Олійник, ЧСВВ
Екзорцизм сьогодні 18
А. Бідюк, П. Гренюх
Свято Першого Причастя в Колоденцях 22
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Християнська духовність і українська державність 23
о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
Четвертий "лист з неба" 24
Урочистості з нагоди празника св. Йосафата 25
Вдячні за вислухані молитви і отримані ласки 26
19 грудня - свято Миколая 29
брат Борис Антон Маличкович, ЧСВВ
Квіти для Марії 30
Все для Бога і людей 31

На обкладинці: **Уведення Пресвятої Богородиці до храму**

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Чайнворд "Відомі імена"

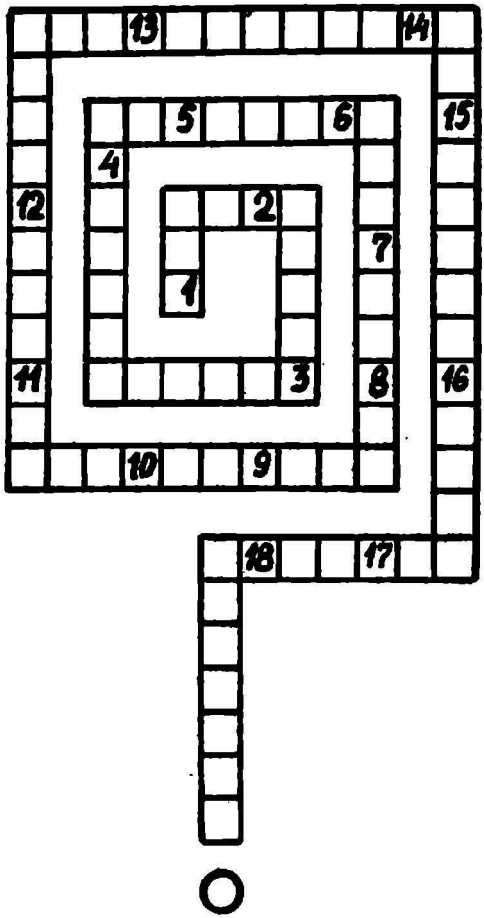

1. Невеличке село, де народився св. Іван Боско. 2. Автор книги "Ріки води живої". 3. Назва однієї із релігійних передач, яку транслює Українське радіо. 4. Один із трьох синів Ноя. 5. Ім'я великого українського поета. 6. Видавництво, яке видало книжку Антоніо А. Бореллі "Фатімське послання. Трагедія чи надія?" 7. Двотижневик Львівської Архиєпархії. 8. Свята Маргарета..., котрій явився Ісус і, відкривши своє Серце, сказав: "Глянь! Ось Серце, яке так дуже полюбило людей і яке за велику любов зазнає таку велику невдячність". 9. Автор дитячої книжки "Божі стежечки". 10. Засновник Студійського уставу. 11. Святий, якого назвали Сладкопівцем. 12. Отець, автор книги "Я - Франциск Асижський...". 13. Свята, яку мучили на колесі з понабиваними цвяхами. 14. Перший чоловік. 15. Святий, котрий несе дарунки у грудневу ніч. 16. Мученик за єдність Христової Церкви. 17. Автор книг "Життя Святих". 18. Назва дитячого хору при церкві св. Онуфрія у Львові.

Склала Леся ШТИКАЛО,
м. Львів

Відповіді на кросворд "Історичні дати", опублікований у № 11 за 1997 рік:

По горизонталі: **1.** 1991 **3.** 1518 **4.** 1891 **6.** 1971 **7.** 1841 **9.** 1861 **11.** 1125 **13.** 1812 **15.** 1911 **17.** 1940 **18.** 1897 **19.** 1884.

По вертикалі: **1.** 1811 **2.** 1111 **3.** 1618 **5.** 1596 **7.** 1581 **8.** 1905 **9.** 1871 **10.** 1892 **12.** 1881 **14.** 1917 **15.** 1901 **16.** 1614.

ВИДАВНИЦТВО ОТЦІВ ВАСИЛІЯН "МІСІОНЕР" ПРОПОНУЄ ТАКІ ВИДАННЯ:

Йдемо до нашого Бога: **проповіді Преосвященного Архієпископа Кир Мирослава Марусина**

Усі роки свого священичого і єпископського служіння Преосвященний Кир Мирослав постійно линув думками, мріями та прагненнями до вітчизни та свого народу, адже він народився у селі Княжому на Золочівщині. По Ватиканському радіо протягом десятиліть було чути слова Божої мудрості, віри і надії з уст Архієпископа, які наш народ засвоював і пристосовував до своєї нелегкої дійсності. У такий спосіб автор цієї книги лучився зі своїм народом.

Щоб повчання не були забутими, їх зібрано, впорядковано і оформлено у цьому виданні. Складається з таких розділів: "1. З Христом Ісусом - нашим Спасителем", "2. З Церквою - обручницею Христа", "3. З Богородицею - Божою і нашою Матір'ю", "4. Зі Святими - Божими світочами", "5. З мучениками та ісповідниками віри". У книзі збережено колорит мови, її прямолінійність і легкість, поетичність і біблійний пафос, а також спосіб мислення у розкритті відповідної теми.

Адресовано широкому колу читачів.

Альбом "Господь - сила народу свого. Портрети митрополитів Київських і Галицьких"

Одним із виявів пошани сучасників до 400-літньої історії УГКЦ та її вищих ієрархів є пропонована книга-альбом, що вийшла завдяки старанням єпископа Софрона Мудрого, ЧСВВ. Характерно і символічно, що авторами є кияни, приятелі Греко-Католицької Церкви - професор Дмитро Степовик і митець Василь Лопата. Перший досліджує портрети митрополитів в контексті розвитку ієрархічного портрета, інший є їхнім автором. У другій частині альбому подана цінна стаття - опис життєвого шляху В. Лопати, а наприкінці в декількох мистецьких картинах зображено "Хресний шлях України" як результат невимовного болю митця за свою землю, роздумів про її долю.

Книга адресована не тільки науковцям, а й широкому загалові.

ЦЕРКОВНІ КАЛЕНДАРІ на 1998 рік *(перекидні, три види).*

Крім журналу "Місіонар" пропонуємо шановним читачам, передусім інтелігенції, КАТОЛИЦЬКИЙ МІСЯЧНИК "СВІТЛО".